

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.III.21.283/2019/6. szám

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella előadó bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Kiss Lajos Zoltán ügyvéd

(Cím4)

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperes képviselője:

Márton & Társa Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: dr. Nemes Dénes ügyvéd

Cím3)

A per tárgya: személyiségi jog megsértésének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.21.005/2018/11/II.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 29.P.23.711/2017/11.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az államnak felhívásra 20.000 (húszezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes házastársát 2015. szeptember 28-tól haláláig, 2015. október 17-ig több egészségügyi intézményben kezelték. Halálát követően a felperes az alperes jogelődjénél panasszal élt, melyben sérelmezte az ellátás minőségét, az azt végző személyek és az egészségügyi szolgáltató szakmai tevékenységét, hozzáállását, ezért kérte az eset kivizsgálását, egyben büntetőeljárást kezdeményezett. A panaszt az alperesi jogelőd a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény (a továbbiakban: panasztörvény) alapján az egészségügyi szolgáltatók hatósági szakfelügyeletéről, szakmai minőségértékeléséről és a minőségügyi vezetőkről szóló 33/2013. (V. 10.) EMMI rendeletben foglaltak, valamint saját kialakított eljárási rendje szerint vizsgálta. Ennek során beszerezte az egészségügyi szolgáltatóktól az orvosi dokumentációkat és szakfelügyelői vizsgálat elvégzése iránt intézkedett, majd a szakfelügyelői vélemény egyes részeire hivatkozással adott választ a felperes panaszára.

A kereset és az alperes védekezése

[2] A felperes módosított keresetében kérte megállapítani, hogy néhai házastársa kegyeleti jogaként az alperes megsértette az elhunyt tisztességes eljáráshoz, emberi méltósághoz és egészséghez való jogát, továbbá a felperes tisztességes eljáráshoz, emberi méltósághoz és magánélethez való jogát. Ezen túlmenően elégtétel adásra és 400.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[3] Keresetének ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy az alperesi jogelőd a panaszának kivizsgálása során rosszhiszeműen járt el, amikor a szakfelügyelő főorvost a vizsgálat tankönyvi szinten való elvégzésére hívta fel és akkor is, amikor a részére megmásított szakfelügyelő főorvosi kivonatot küldött. Kifogásolta továbbá, hogy az alperesi jogelőd – a panasztörvényre hivatkozással – nem adta ki számára a teljes vizsgálati anyagot. Véleménye szerint így igyekezett a felesége halálával kapcsolatos körülményeket eltussolni. Álláspontja az volt, hogy kegyeleti jogot sért minden olyan magatartás, ami életében az elhunyt személyiségi jogát sértette volna, ezért a túlélő házastárs jogosult bírósághoz fordulni. Állította, hogy az alperes jogelődjének kifogásolt magatartásai megzavarták a felperes eddigi élethelyzetét, életvitelét, korlátozták döntéseit, cselekvései lehetőségeit, személyiségének szabad kibontakozását és magánélethez való jogát.

[4] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[5] Érvelése szerint jogelődje nem sértett személyiségi jogot azzal, hogy a haláleset vizsgálata során beszerzett szakvéleményt a felperesnek nem adta ki, ezért a sérelemdíj iránti igény alaptalan. Nem vitatta, hogy a panaszra adott válaszában a teljes szakfelügyelői véleményt nem idézte, álláspontja szerint azonban ezzel jogsértést nem követett el, a valóságnak megfelelő tartalmú levélben zárta le az eljárást. Kiemelte, a szakfelügyelő főorvos azt állapította meg, hogy a kezelés során a terápiás és diagnosztikus lépések a szakmai protokollnak megfeleltek, és utólag ugyan egyéb lehetőségeket is felvetett, de intézményen számon kérhető szakmai hibát nem tárt fel.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában leszögezte: a felperesnek kellett az eljárás során bizonyítania, az általa megjelölt magatartással az alperes megsértette a személyiségi jogait, valamint házastársának kegyeleti jogát, ezen felül igazolnia kellett a sérelemdíj mértékét alátámasztó tényeket.

[7] A kegyeleti jog megsértése kapcsán kifejtette, hogy az szorosan kapcsolódik a személyiségi jogok rendszeréhez. Rámutatott azonban, hogy az elhunytat életében megillető személyiségi jog sérelme csak akkor vizsgálható, ha az a kegyeleti jog megsértéseként értelmezhető. A felperes által megjelölt jogsértéseket – így házastársának a tisztességes eljáráshoz, az emberi méltósághoz és az egészséghez való joga sérelmét – azonban nem találta olyannak, amely a megjelölt magatartással megvalósítható. Ezzel összefüggésben hangsúlyozta, hogy a pert nem az elhunyt házastárs indította még életében, ezért az egészségügyi szolgáltatók által tanúsított magatartással esetlegesen okozott személyiségi jogi sérelemből eredő igényét a felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:54. § (1) bekezdése szerint kegyeleti jog megsértéseként nem érvényesítheti. Nem talált olyan magatartást, amely az elhunyt emberi méltóságát,

magánélethez való jogát sértette volna, és ami így kegyeleti jog megsértéseként lenne értelmezhető.

[8] A felperes személyiségi jogainak állított megsértését vizsgálva részletezte a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát, amelyet olyan alkotmányos alapjognak minősített, ami nem tekinthető egyben személyiségi jognak is, mivel az nem a felperes, illetőleg házastársa személyiségével, lényeges vonásaival kapcsolatos. További álláspontja szerint a szakfelügyelői vélemény kiadására az alperesi jogelőd nem volt köteles, azt pedig, hogy annak csupán összegző megállapításait közölte a felperessel, nem találta a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot sértőnek.

[9] A tájékoztatást kiadmányozó tanú vallomása alapján megállapította, hogy az alperesi jogelőd a panasz intézése során az általános protokollnak megfelelően járt el, a szokásos minta alapján ismertette az adott ügyben az álláspontját. A tájékoztatást illetően olyan többlet tényállási elemet nem talált, amely a felperes személyiségéhez kapcsolódóan jogsérelmet valósított volna meg. Ennek hiányában az ezzel kapcsolatos további bizonyítást szükségtelennek ítélte.

[10] Tekintettel arra, hogy nem találta bizonyítottnak a felperes személyiségi jogának, illetőleg elhunyt felesége kegyeleti jogának az alperesi jogelőd általi megsértését, a keresetet jogalap hiányában utasította el.

[11] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet – az illeték fizetésére kötelező rendelkezést mellőzve – helybenhagyta.

[12] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének 10/II. sorszámú végzésével eleget tett, a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást is lefolytatta, és ítéletét a szükséges körben megindokolta. Egyetértett a felperesi bizonyítási indítvány teljesítésének mellőzésével, egyben rámutatott, hogy a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, helyes tényállást állapított meg és érdemi döntése, valamint annak indokolása is megalapozott.

[13] A fellebbezés kapcsán rámutatott, hogy a panaszolt magatartások a felperes személyiségi jogait és elhunyt házastársának kegyeleti jogát nem sértik. Kiemelte, hogy a személyiségi jogi perben más jogterülettel kapcsolatos vita eldöntésének és véleményezésének nincs helye. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog nem személyiségi jog, következésképpen megsértése sem személyiségi jogot sértő magatartás. Hangsúlyozta, a házastárs halálára tekintettel – mivel a felperes ennek bekövetkezése után terjesztette elő panaszát – a házastárs tisztességes eljáráshoz, továbbá egészséghez fűződő jogának sérelme fogalmilag kizárt. Megállapította, az, hogy az alperesi jogelőd a panaszra adott válaszában nem az igazságot, illetve nem a teljes igazságot közölte, nem a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésében, 2:43. § b) pontjában és 2:50. § (1) bekezdésében írt személyiségi jogokat, illetve kegyeleti jogot sértő magatartás.

A felülvizsgálati kérelem

[14] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és – tartalmilag – az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek megfelelő döntés meghozatalát kérte, míg másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása mellett.

[15] Megsértett jogszabályként a Pp. 7. § (2) bekezdését, 206. § (1) bekezdését, a Ptk. 2:48. §-át, 2:50. §-át és 2:54. §-át jelölte meg.

[16] Kérte figyelembe venni, hogy házastársa egészségügyi ellátásában súlyos hiányosságok voltak, amelyek végső soron a halálához vezettek, ez az oka annak, hogy életében ő már nem kezdeményezhette a vizsgálatot, a panaszeljárást annak ellenére, hogy ez a jog megillette. Álláspontja szerint azonban az alperes jogelődje akkor is félrevezető tartalmú vizsgálatot lezáró levelet adott volna ki, ha az eljárást még életében a felesége indítja, ezért – függetlenül attól, hogy az eljárást a felperes kezdeményezte – a jogelőd a tájékoztatással megsértette a házastárs kegyeleti jogát. Hangsúlyozta, ha valakit életében megillet az emberi méltóság védelme, akkor az a kegyeleti jog keretén belül a halála után is megilleti csakúgy, mint az egészséghez fűződő jog.

[17] A felperes a nyugodt magánélethez való jogának megsértését abban látta, hogy az alperesi jogelőd valótlan tartalmú, a tényeket elferdítő levélben közölte megállapításait.

[18] További véleménye szerint a panaszára küldött választ kiadmányozó tanú vallomása a tényállás alapjául nem szolgálhatott volna, mert a tanú nem bizonyította az általa hivatkozott protokollt. Megjegyezte, ennek bizonyítása felperesi részről nem lehetséges.

[19] Elfogadta a bíróságnak azt az álláspontját, hogy a tisztességes eljárás fogalmát tévesen értelmezte keresetében. Azt a megállapítást azonban vitatta, amely szerint nem valósította meg a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését az, hogy az alperesi jogelőd csupán a szakfelügyelői vélemény összegző megállapításait közölte. Úgy ítélte meg, hogy a levél tévedésbe ejtő, megtévesztő, azt a látszatot kelti, mintha nem történt volna jogsértés.

[20] Végül utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 7. § (2) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének. Állította, hogy a 10/II. sorszámú végzés tartalma a számára ismeretlen.

[21] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[23] A Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott

jogsabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[24] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi elemei – egyebek mellett – a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ha felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletet több okból is támadja, különböző jogszabálysértésekre hivatkozik, valamennyi hivatkozás maradéktalanul meg kell feleljen a felsorolt együttes tartalmi követelményeknek, vagyis a megsértett jogszabályhely megjelölésén túl a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körül kell írnia, arra vonatkozó jogi álláspontját ki kell fejtenie, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében az előírt követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja [1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3., 4. és 6. pontja, valamint a hozzájuk fűzött indokolás; BH2015. 307.].

[25] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelem korlátai között, a Pp. 272. § (2) bekezdése szerint megjelölt jogszabálysértések és azok előadott indokai tekintetében vizsgálta felül.

[26] A felperes részéről a másodfokú bíróság által megsértettként állított jogszabályhelyek közül a fenti követelményeknek nem felel meg a Ptk. 2:48. §-ára történt hivatkozás, az ugyanis a képmáshoz, hangfelvételhez való jog körében a képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez, felhasználásához szükséges hozzájárulás szabályait rögzíti. Ehhez köthető tényállási elem azonban az ügyben nem merült fel, a felperes nem állította a képmáshoz, hangfelvételhez fűződő jogának megsértését, ahogy felülvizsgálati kérelmének szöveges indokolása sem tartalmaz erre való utalást.

[27] A Pp. 7. § (1) bekezdése a jogérvényesítés bíróság általi segítésének elvét rögzíti. Ez azt jelenti, hogy a bíróság az eljárás során a jogi képviselő nélkül eljáró félnek egyes eljárási jogait illetően segítséget nyújt, ha az szükséges. A felperes által megsértettként megjelölt Pp. 7. § (2) bekezdése azt részletezi, hogy a jogi képviselő nélkül eljáró fél számára az igényérvényesítés terén nyújtott segítségnek milyen megnyilvánulási formái vannak a per folyamán, vagy annak megindulása előtt. Ezek közt szerepel a fél perbeli eljárási jogairól és kötelezettségeiről szóló tájékoztatás. Ilyen kötelezettség a peranyag szolgáltatása, amelyről és a hozzá kapcsolódó bírósági tájékoztatásról, annak tartalmáról a Pp. 3. § (3) bekezdése rendelkezik. Ezt a jogszabályhelyet azonban a felperes felülvizsgálati kérelmében nem jelölte meg megsértettként annak ellenére, hogy tartalmilag – szöveges indokolásában – arra utalt. A felülvizsgálati kérelem b) pontjában ugyanis, ahol a Pp. 7. § (2) bekezdésének megsértését állítja, az elsőfokú bíróság 10/II. számú végzését említi, amely utolsó előtti bekezdésében a felperes bizonyítási kötelezettségével kapcsolatos, a Pp. 3. § (3) bekezdése körébe eső – megfelelő – tájékoztatást tartalmaz az adott ügyre vonatkozóan. Mivel a végzést a részére 2017. május 26-án – a 10. számú idézéssel és a 12. számon csatolt iratokkal együtt – postai úton kézbesítették, helyesen utalt arra a jogerős ítélet, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során tájékoztatási kötelezettségének eleget tett.

[28] A felperes felülvizsgálati kérelmében kifogásolta, hogy a panaszára írt válaszlevelet kiadmányozó tanú vallomását mind az első-, mind a másodfokú bíróság elfogadta ítélezése alapjául, mellőzve valóságtartalma további bizonyítását. Hivatkozásának vizsgálata kapcsán lényeges, hogy a tanú vallomástételét követően a felperesnek észrevétele nem volt, a vallomás valóságtartalmát nem vonta kétségbe és további bizonyítási indítvánnyal sem élt, így nem kérte a tanú által említett eljárásrend, protokoll igazolását sem. Az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási hibát azzal, hogy nem hívta fel a felperes figyelmét a vallomás valóságtartalma vitatásának lehetőségére, arra, hogy azt kétségbe vonhatja. Ezzel a perbeli fegyveregyenlőség elvét sértette volna meg. Eljárási kötelezettségének eleget tett azzal, hogy nyilatkoztatta a felperest, aki sem észrevételt nem tett, sem bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróságot további tájékoztatási kötelezettség ezzel összefüggésben nem terhelte, hivatalbóli bizonyításnak pedig az eljárás során nem volt helye. Ilyen körülmények között a bizonyítás indítványozása elmulasztásának jogkövetkezménye a felperest terheli [Pp. 3. § (3) bekezdés]. Mindezek alapján az elsőfokú eljárásban kétségbe nem vont tanúvallomást helyesen fogadta el mind az első-, mind a másodfokú bíróság ítélezése alapjául.

[29] A felülvizsgálati kérelemben megsértettként állított Pp. 206. § (1) bekezdése a bizonyítékok mérlegelésének szabályát tartalmazza rögzítve, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A Kúria gyakorlata szerint a bizonyítékok felülmérlegelésének, azaz ismételt értékelésüknek és egybevetésüknek a felülvizsgálati eljárásban – annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt – csak kivételesen, akkor van helye ha a jogerős ítélet mérlegelése okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes (hasonlóan: BH1999. 44., BH2012. 179., Kúria Kfv.35.474/2011/7.). Okszerűtlen következtetésnek pedig csak az tekinthető, ha a rendelkezésre álló bizonyítékokból egyetlen, a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013. 119., Pfv.I.21.474/2011/10.).

[30] Az eljárt bíróságok által megállapított tényállás az idézett követelményt nem sérti: helyesen határozták meg az egyes bizonyítékok bizonyító erejét, köztük a kétségbe nem vont tanúvallomás hiteltérdemlőségét és az egyes bizonyítékok összefüggéseit is. Ezért a megállapított tényállás körében a bizonyítékok felülmérlegelésének a szükségessége nem merült fel.

[31] A felperes felülvizsgálati kérelmében részletezte jogi álláspontját a saját személyiségi jogait és elhunyt házastársa kegyeleti jogát sértő alperesi magatartások kapcsán, társítva hozzájuk a Ptk. 2:54. §-át, valamint 2:50. §-át megsértett jogszabályként. Jogsértő magatartásként a valótlan, megváltoztatott tartalmú „lezáró levél” megküldését jelölte meg, utalva arra, hogy a levél és a szakfelügyelői jelentés tartalma nem azonos.

[32] Helyesen fejtette ki azonban a jogerős ítélet, hogy ez nem a felperes által felsorolt személyiségi jogokat sértő magatartás, és a kegyeleti jogsértések körébe sem tartozik.

[33] A kifogásolt magatartás nem kapcsolatos sem a felperes, sem elhunyt felesége személyiségi jogaival. Ha a levél tartalma esetlegesen sértené a protokollt, nem felelne meg a valóságnak, azzal összefüggésben legfeljebb a tisztességes eljárás követelménye sérülhetne, ami eljárási alapjog, nem személyiségi jog. A megkülönböztetés alapja, hogy az általános

személyiségi jog az ember értékminőségének a kifejeződése, ennek megfelelően a védendő jog közvetlenül az emberi személyiségből fakad (hasonlóan: BH2008. 12., BDT2020. 496.). Ezzel szemben a tisztességes eljáráshoz való jog nem az emberi létből, az individuumból fakad, ezért nem minősül személyiségi jognak és emiatt nem kapcsolódhat hozzá - külön jogági rendelkezés nélkül - sérelemdíj fizetési kötelezettség, mint a személyiségi jogsértés szankciója. Eljárási alapjogsértés esetén csak akkor következik be egyben személyiségi jogsértés, ha azzal a személyiség értékminőségének sérelme is megvalósul (hasonlóan: PJD2019. 13. II.).

[34] A felperes valójában a tisztességes eljáráshoz való jog megsértéséből vezette le az állított személyiségi jogsértéseket: azt állította, hogy az alperes eljárási szabálysértése a saját, illetőleg a házastársa egyes személyiségi jogait sértette. Mivel azonban az ügyben a hivatkozott eljárási szabálysértést sem lehetett megállapítani, kizárt az ehhez kapcsolódó - állított - személyiségi jogsértés bekövetkezése. Az, hogy a felperes a panasz kivizsgálását nem tartja megfelelőnek, még nem bizonyítja bármely személyiségi jogának sérelmét, különösen akkor, ha az annak alapjaként állított tény sem bizonyította.

[35] De az esetlegesen valótlán tájékoztatás nem sért kegyeleti jogot sem. Kétségtelen, hogy a meghalt személy emléke számos formában megsérthető, egyrészt olyan magatartásokkal, amelyek ha élne, alkalmasak lennének valamely – azonban értelemszerűen nem mindegyik – személyiségi joga megsértésére, másrészt olyanokkal, amelyek speciálisan a halál tényéhez kapcsolhatók (ilyen például a temetési hely megválasztásának joga). A kegyeleti jog, mint a túlélő hozzátartozókat megillető személyiségi jog akkor sérül, ha vagy a halott emlékét, ezzel a túlélők iránta érzett tiszteletét, szeretetét sértő, vagy a kegyelet kifejezését gátló magatartás valósul meg (PJD2017. 1.; Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.187/2015/3.) A panaszeljárásban született válaszlevél a halott emlékét, kegyeletet sértő tartalmat nem hordoz és kifejezőmódjában sem valósít meg. Önmagában az, hogy a tájékoztatás nem tartalmazta teljeskörűen a szakfelügyelői véleményt, a kegyeleti jog megsértésére nem alkalmas.

[36] Mindezekre figyelemmel helyesen foglalt állást mind az első-, mind a másodfokú bíróság, amikor rámutatott, hogy a kifogásolt – valótlanként állított – tájékoztatás nem sért személyiségi jogot. A felperes személyes érzékenysége ennek elbírálásánál nem kaphat szerepet.

[37] Egyebekben csupán megjegyzi a Kúria, hogy a házastárs személyiségi jogainak megsértése kapcsán nem kerülhető meg az igényérvényesítés személyességének a követelménye [Ptk. 2:54. § (1) bekezdés] azzal, hogy a más törvényi tényállást megvalósító sérelmezett magatartást kegyeleti jogsértésként jelöli meg a fél.

[38] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, mivel az a felülvizsgálati kérelemben megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem jogszabálysértő.

Záró rész

[39] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért részére a Kúria felülvizsgálati eljárási költséget nem állapított meg.

[40] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes felülvizsgálati kérelmén 50.000 forint felülvizsgálati eljárási illetéket előzetesen lerótt annak ellenére, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés *f)* pontja, az ügy tárgya alapján illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült. Köteles azonban megfizetni az ezen felül le nem rótt 20.000 forint illetéket felhívásra az államnak a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése értelmében, melynek mértékét a Kúria az Itv. 50. § (1) bekezdése és 39. § (3) bekezdés *d)* pontja alapján határozta meg. Az illeték alapjául szolgáló érték meghatározásánál figyelemmel volt arra, hogy az alkalmazni kért objektív jogkövetkezményre tekintettel a meg nem határozható perérték meghaladta a sérelemdíj iránti követelést, ezért az előbbit kellett alapul venni (EBH1999. 94.).

[41] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján.

[42] Az ítélet ellen a Pp. 271. § (1) bekezdés *e)* pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró Dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró